

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Jany Volkové a Mgr. Barbory Berkové ve věci žalobce **M. T. N.**, narozeného X, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem N. 216, H. n. B., zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem v Brně, Příkop 834/8, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti nečinnosti žalovaného,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhá vydání rozhodnutí v řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty, kterou žalobce údajně podal osobně dne 21. 12. 2016 na Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále jen „velvyslanectví“).

Žalobce uvedl, že byl registrován v tzv. systému Visapoint, a to k podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem rodinným, nikoli k podání žádosti o zaměstnaneckou kartu. Po kontrole provedení registrace pracovníky velvyslanectví byl žalobce spolu s dalšími žadateli vpuštěn do budovy úřadu. Zástupce žalobce, který měl u sebe veškeré dokumenty potřebné podání žalobcovy žádosti o zaměstnaneckou kartu (vyjma cestovního dokladu a fotografie), do prostor úřadu vpuštěn nebyl, ačkoli sdělil pracovníkům velvyslanectví, že je zástupcem žalobce a dalších dvou žadatelů. Žalobce poté osobně v budově velvyslanectví podal žádost o zaměstnaneckou kartu. Velvyslanectví žalobci podanou žádost vrátilo s písemnou informací podle § 53 odst. 4 zákona č. 326/199 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen "zákon o pobytu cizinců"), ve které uvedlo, že žádost je nepřijatelná, jelikož žalobce u sebe nemá žádné další náležitosti kromě cestovního dokladu a fotografie. Poté byl žalobce vyzván k opuštění velvyslanectví.

Žalobce se domníval, že pokud se jeho žádost o zaměstnaneckou kartu dostala do dispozice věcně a místně příslušného správního orgánu, bylo řízení o žádosti zahájeno dne 21. 12. 2016. O výše zmíněné žádosti žalobce správní orgán dosud nerozhodl, ačkoli má povinnost rozhodnout o žádosti o vydání zaměstnanecké karty ve lhůtě 60 dní ode dne podání žádosti, ve zvlášť složitých případech ve lhůtě 90 dní ode dne podání žádosti. Lhůta pro vydání rozhodnutí tedy dle žalobce již marně uplynula. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, zástupce žalobce sdělením ze dne 30. 4. 2017, č. j. MV-47362-5/OAM-2017, informovalo, že řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu ani řízení o žádosti o dlouhodobé vízum nebylo zahájeno, protože žalobce nepodal žádost o zaměstnaneckou kartu. Tyto závěry správního orgánu považoval žalobce za nesprávné. Žádost o zaměstnaneckou kartu podle svého tvrzení podal dne 21. 12. 2016, protože se žádost tohoto dne dostala do dispozice správního orgánu; tentýž den bylo tedy i zahájeno řízení o žádosti.

Žalobce uvedl, že podání žádosti proběhlo obdobným způsobem jako v jiných případech, kdy byla žádost podána jakožto příloha stížnosti na postup zastupitelského úřadu České republiky. V těchto případech soudy opakovaně rozhodly, že se žádost zjevně dostala do dispozice příslušného správního orgánu a ten byl povinen s ní zákonným způsobem naložit.

Žalobce podal s ohledem na uplynutí zákonné lhůty pro rozhodnutí o žádosti dne 5. 5. 2017 žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti. Dne 11. 5. 2017 bylo pak zástupci žalobce doručeno usnesení Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 4. 5. 2017, č. j. MV-45321-5/SO-2017, kterým komise žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti nevyhověla.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že provedl šetření v dostupných elektronických evidencích a zjistil, že k osobě žalobce není vedeno žádné správní řízení, které by se týkalo jeho žádosti o povolení pobytu na území České republiky. Pokud nebyla žádost žalobce žalovanému postoupena k rozhodnutí, nemůže o ní žalovaný vést řízení jako o žádosti, která byla podána zastupitelskému úřadu.

Žalovaný dále poukazoval na odpověď na žádost o informace zástupce žalobce ze dne 31. 3. 2017, v níž mu podrobně vysvětlil podmínky pro podání žádosti

o pobytové a pracovní oprávnění na území České republiky, které ovšem žalobce nesplnil, jelikož zastupitelskému úřadu nepředložil řádně vyplněnou žádost. Uvedená odpověď obsahovala i zdůvodnění, proč žalovaný nepovažoval řízení o žádosti žalobce za zahájené.

Žádost žalobce se dle žalovaného nedostala řádným způsobem do dispozice žalovaného ani zastupitelského úřadu. Žalovaný pak nepovažoval řízení o žádosti za zahájené a uvedl, že nemohl být tedy odpovědný za žalovanou nečinnost.

Žalovaný ze shora uvedených důvodů navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

Krajský soud ze správního spisu žalovaného zjistil, že dne 21. 12. 2016 velvyslanectví vydalo oznámení o nepřípustnosti žádosti o dlouhodobé vízum, podané téhož dne žalobcem v budově velvyslanectví. Žádost velvyslanectví shledalo jako nepřípustnou podle § 53 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to z toho důvodu, že žalobce nepředložil náležitosti podle § 31 zákona o pobytu cizinců, konkrétně doklad potvrzující účel pobytu, prostředky k pobytu na území, doklad o zajištění ubytování a doklad obdobný výpisu z evidence Rejstříku trestů. Žalobce dále odmítl pořízení otisků prstů nebo obrazového záznamu, žádost nebyla podána na úředním tiskopisu a nebyla podána na příslušném zastupitelském úřadu. Dle § 53 odst. 4 zákona o pobytu cizinců velvyslanectví žádost následně vrátilo zpět žalobci.

Velvyslanectví byla dne 27. 12. 2016 doručena stížnost žalobce a dalších osob zastoupených zástupcem žalobce (dále jen „stěžovatelé“), v níž si uvedené osoby stěžovaly na postup pracovníků velvyslanectví, kteří svým jednáním dle tvrzení stěžovatelů znemožnili jejich právo na právní zastoupení a předložení všech dokladů k jimi podávaným žádostem, jelikož zaměstnanci velvyslanectví nevpustili do prostor zastupitelského úřadu zástupce stěžovatelů, který měl část dokladů k podávaným žádostem u sebe.

Ve vyjádření ke stížnosti ze dne 11. 1. 2017, č. j. 4037/2016-HANOI, velvyslanectví zpochybnilo tvrzení stěžovatelů o zamezení přístupu jejich zástupce do prostor velvyslanectví, jelikož dle tvrzení velvyslanectví se zástupce stěžovatelů při jejich vstupu do prostor velvyslanectví vůbec nenacházel u vstupních dveří, nemohlo mu tedy nikdo ve vstupu do budovy bránit. Zástupce se dostavil ke vstupním dveřím velvyslanectví mnohem později po vstupu stěžovatelů a vpuštění do prostor velvyslanectví se nedožadoval, nezvonil, pouze stál poblíž vchodu do budovy. Vzhledem k uvedenému posoudilo velvyslanectví podanou stížnost jako nedůvodnou.

Žalovaný v odpovědi z 30. 4. 2017, č. j. MV-47362-5/OAM-2017, kterou reagoval na žádost o informace o stavu řízení o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty, podanou dne 31. 3. 2017 zástupcem žalobce, sdělil, že dle jeho informací nepodal žalobce žádnou žádost o vydání zaměstnanecké karty. Pokud by takovou žádost předložil, nebylo by možné ji shledat nepřípustnou, i když by jí chyběly náležitosti. Žalobce nicméně předložil velvyslanectví žádost o dlouhodobé vízum, která byla bez potřebných náležitostí nepřípustnou žádostí. Z vyjádření žalovaného plyne, že jestliže by velvyslanectví žádost o zaměstnaneckou

kartu odložilo jako dlouhodobé vízum, pravděpodobně by šlo na jeho straně o nezákonný zásah do práv cizince (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 9. 2016, č. j. 5 A 211/2013-44). To by dle žalovaného ovšem také znamenalo, že řízení o takové žádosti nebylo zahájeno. Dle žalovaného zde nešlo o nečinnost správního orgánu, řízení o žádostech o zaměstnaneckou kartu nebylo zahájeno, neboť k podání předmětných žádostí nedošlo.

Žalovaný se v uvedené odpovědi vyjádřil k uplatnění zásady *in dubio mitius*, které navrhoval právní zástupce stěžovatelů, v tom smyslu, že v předmětném případě se tato zásada interpretace právních norem nepoužije, jelikož nejde o nejasnost ve výkladu zákona, nýbrž o spor o to, zda podali stěžovatelé žádost o zaměstnaneckou kartu či o dlouhodobé vízum.

Ohledně neumožnění přístupu do prostor velvyslanectví právnímu zástupci stěžovatelů žalovaný sdělil, že tato okolnost neměla přímý vliv na to, zda byla žádost o zaměstnaneckou kartu podána nebo ne. V případě, že by žalobce s tímto názorem nesouhlasil, vyzval jej žalovaný k předložení stanoviska a audiovizuálního záznamu, kterým zástupce žalobce dle informací uvedených v odpovědi žalovaného disponoval.

Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti. Součástí správního spisu je oznámení zastupitelského úřadu/generálního konzulátu ČR o nepřípustnosti žádosti o dlouhodobé vízum ze dne 21. 12. 2016. Tím zastupitelský úřad sdělil žalobci, že jeho žádost o dlouhodobé vízum, podaná dne 21. 12. 2016 u zastupitelského úřadu v Hanoji, je nepřípustná z důvodu, že žalobce nepředložil náležitosti podle § 31 zákona o pobytu cizinců. Konkrétně žalobce nepředložil doklad potvrzující účel pobytu, prostředky k pobytu na území, doklad o zajištění ubytování a doklad obdobný výpisu z evidence Rejstříku trestů. Podle § 53 odst. 4 zákona o pobytu cizinců žádost o dlouhodobé vízum vrátil zastupitelský úřad zpět žalobci.

Žalobce podal dne 21. 12. 2016 stížnost podle § 175 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“), ve které namítal, že zaměstnanci velvyslanectví odmítli vpustit jeho zástupce do tohoto úřadu. Mimo jiné uvedl, že „*stěžovatelé, kteří byli vpuštěni do prostor ZÚ a čekali na příchod svého právního zástupce, slyšeli, jak z okna úřadu nějaká žena dala pracovníkovi ostrahy pokyn, ať advokátovi nedovolí vstup dovnitř.*“. Tímto postupem bylo žalobci znemožněno právo na zastoupení a předložení všech dokladů k žádostem, které měl u sebe jejich zástupce.

Velvyslanectví ve vyjádření ze dne 11. 1. 2017, č. j. 4037/2016_HANOI, ke shora uvedené stížnosti sdělilo, že žalobce se 21. 12. 2016 dostavil na zastupitelský úřad za účelem podání žádosti o dlouhodobé vízum, která byla z důvodu chybějících náležitostí vyhodnocena jako nepřípustná. Dále uvedl, že zástupce žalobce nebyl v 8.30 hodin, tedy v době, kdy byl žalobce vpuštěn do prostor zastupitelského úřadu, u vstupních dveří přítomný. Z bezpečnostních kamer zastupitelského úřadu vyplynulo, že zástupce žalobce se dostavil ke vstupním dveřím zastupitelského úřadu nejdříve v 8.45 hodin a vstupu na úřad se nijak nedomáhal, nezvonil, pouze stál. Poté, co žalobce opustil zastupitelský úřad, zástupce žalobce odešel. Velvyslanectví nebylo známo, že by došlo k nezákonnému

zásahu, protože se zástupce žalobce vstupu do zastupitelského úřadu nijak nedožadoval, proto mu v tom ani nemohlo být nijak bráněno.

Zástupce žalobce žádal podáním ze dne 4. 4. 2017 (pozn. soudu: na podání je uvedeno datum 4. 5. 2017, ale ze všech dalších podkladů vyplývá, že se jednalo o chybu v psaní a podání bylo vyhotoveno a doručeno správnímu orgánu 4. 4. 2017), adresovaným Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, o uplatnění opatření proti nečinnosti Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra dle § 80 odst. 3 s. ř. Uvedl zde, že nebylo dosud rozhodnuto o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty, i když byl správní orgán povinen o žádosti rozhodnout ve lhůtě 60 dní ode dne podání žádosti, ve zvlášť složitých případech pak ve lhůtě 90 dní ode dne podání žádosti. V tomto případě tedy lhůta marně uplynula. Zmínil, že nesouhlasí s tvrzeními obsaženými ve vyjádření žalovaného ze dne 30. 4. 2017 a uvedl, že podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty proběhlo obdobným způsobem jako v jiných případech, kdy byla žádost podána jakožto příloha stížnosti na postup velvyslanectví, a kdy bylo soudy opakovaně judikováno, že žádost se zjevně dostala do dispozice příslušného správního orgánu a tento byl povinen s ní zákonným způsobem naložit.

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců rozhodla usnesením ze dne 4. 5. 2017, č. j. MV-45321-5/SO-2017, o nevyhovění shora uvedenému návrhu na provedení opatření proti nečinnosti. Rozhodnutí odůvodnila tím, že z provedeného šetření vyplynulo, že tvrzené žádosti o vydání zaměstnanecké karty nebyly dne 21. 12. 2016 u velvyslanectví podány a že stěžovatelé se dostavili v uvedený den na velvyslanectví k podání žádostí o dlouhodobé vízum. Tyto žádosti byly z důvodu chybějících náležitostí vyhodnoceny jako nepřijatelné a byly vráceny podatelům zpět. Dále bylo zjištěno, že ke stěžovatelům nebylo správním orgánem toho času vedeno žádné řízení o vydání zaměstnanecké karty nebo jiné řízení o žádosti o pobyt na území České republiky. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců konstatovala, že vzhledem k výše zmíněnému nebyla řízení o vydání zaměstnanecké karty zahájena a s ohledem na tuto skutečnost by bylo vydání opatření proti nečinnosti bezpředmětné.

Krajský soud v souladu s § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), rozhodoval bez nařízení jednání. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. krajský soud vycházel ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí a věc posoudil následovně.

Žalobce v žalobě tvrdí, že správní orgány byly nečinné. Žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu upravuje s. ř. s. v § 79 a násl. Z § 79 odst. 1 s. ř. s. vyplývá, že ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek. Druhý odstavec § 79 s. ř. s. upravuje, kdo je žalovaným. Je jím správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení.

Podle § 2 s. ř. s. soudy rozhodující ve správním soudnictví poskytují ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob. V řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti se tedy nemůže jednat o jakoukoliv nečinnost správního orgánu, ale pouze takovou, kde subjektivní veřejné právo fyzických a právnických osob směřuje k vydání rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Pokud však úkon správního orgánu není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., tj. není způsobilý zasáhnout do veřejných subjektivních práv žalobce, pravomoc soudu ve správním soudnictví v řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu není založena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Ans 1/2005).

V nyní rozhodované věci se krajský soud proto musel zejména zabývat tím, zda bylo vůbec zahájeno řízení před správním orgánem a zda správní orgán měl skutečně povinnost ve věci rozhodnout.

Jak vyplývá z § 44 a násl. s. ř., řízení může být zahájeno buď na základě žádosti nebo z moci úřední. Právní úpravu zaměstnanecké karty, jejího vydávání apod. obsahuje § 42g a násl. zákona o pobytu cizinců. Dle něj se zaměstnaneckou kartou rozumí povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo na pracovní pozici, ke které byl udělen souhlas ministerstva. Zaměstnanecká karta se vydává na základě žádosti, kterou musí cizinec podat u zastupitelského úřadu. Zaměstnanecká karta se tedy nevydává z moci úřední, ale pouze na základě žádosti. Podle § 44 odst. 1 s. ř. je řízení o žádosti zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se řízení zahajuje, došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. Žalobce nepředložil ani jeden důkaz, ze kterého by vyplývalo, že žádost o zaměstnaneckou kartu skutečně podal. Pouze tvrdí, že byl jeho zástupci znemožněn vstup do zastupitelského úřadu. Pokud by k takové situaci došlo, krajský soud žalobci neodpírá možnost se proti takovému postupu bránit. Nikoli však žalobou na ochranu proti nečinnosti. Při neexistenci žádosti není správní orgán oprávněn vydat jakýkoli správní akt. Jak uvedl ve svém usnesení sp. zn. 52 Ca 28/2004 (362/2004 Sb. NSS) Krajský soud v Hradci Králové: „...*se musí jednat o takový správní akt, jenž má mimo jiné dostatečný právní podklad a jehož vydání je v pravomoci správního orgánu. Bez těchto náležitostí by se nejednalo o správní akt, a tím spíše by nemohl soud správnímu orgánu uložit povinnost k vydání takového „rozhodnutí“ či „osvědčení“.*“.

Jak již bylo uvedeno, žalobce nepředložil žádný důkaz, který by prokazoval, že žádost skutečně podal. S jeho názorem, že řízení bylo zahájeno už tím, že se žádost dostala do dispozice zastupitelského úřadu, se krajský soud neztotožňuje. K podání žádosti je stanoven formalizovaný postup a povinné podklady. Pokud žádost s těmito podklady a zákonem předvídaným způsobem nebyla podána, neexistuje návrh, se kterým s. ř. spojuje zahájení řízení. Nebylo-li řízení zahájeno, nemají správní orgány povinnost konat. Za nečinnost správního orgánu lze totiž považovat pouze takový stav, kdy správní orgán, ačkoliv mu to zákon ukládá, nekoná [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Ans 4/2004 (506/2005 Sb. NSS)]. Může se jednat zejména o průtahy správního řízení, kdy procesní ochrana před takovou nečinností musí směřovat k jejímu ukončení, tzn. k tomu, aby správní orgán ve věci jednal a rozhodl. Za nečinnost lze považovat

i to, že správní orgán není aktivní v případech, ve kterých měl uskutečnit ve stanovené lhůtě zákonem předvídanou formu činnosti. Jak však uvedl Nejvyšší správní soud: *„Ne každá nečinnost je však přičitatelná správnímu orgánu. Ustanovení § 71 odst. 5 s. ř. představuje materiální hledisko posouzení takového stavu; má-li zjištěná nečinnost svůj původ ve způsobu, jakým vystupuje v řízení jeho účastník, nejde o nečinnost správního orgánu a nelze se proti ní dovolávat ochrany.“* [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Ans 14/2012 (2785/2013 Sb. NSS)].

V nyní rozhodované věci nelze správní orgány nutit k jakékoli činnosti, protože povinnost rozhodnout nemají. Jedním z předpokladů úspěšnosti žaloby proti nečinnosti správního orgánu je skutečnost, že správní orgán má povinnost rozhodnutí ve věci nebo osvědčení vydat, tedy tam, kde nečinnost žalovaného správního orgánu přichází vůbec v úvahu. V této souvislosti krajský soud uvádí, že žalobce v žalobě obecně odkazuje na rozhodnutí správních soudů, která se zabývala žádostmi o zaměstnaneckou kartu či vízum zaslanými zastupitelskému úřadu spolu se stížností na postup zastupitelského úřadu. Žalobce má zřejmě na mysli rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2016, č. j. 8 A 157/2016-37, a ze dne 1. 12. 2016, č. j. 8 A 175/2016-25. Krajský soud uvádí, že oba tyto rozsudky zrušil Nejvyšší správní soud (rozsudkem ze dne 9. 2. 2017, č. j. 4 Azs 236/2016-43, a ze dne 7. 6. 2017, č. j. 3 Azs 297/2016-74). O závěry, které městský soud vyslovil ve zrušených rozsudcích, nemůže žalobce tedy svou žalobní argumentaci nijak opírat. I kdyby však Nejvyšší správní soud shora zmíněné rozsudky nezrušil, nedaly by se závěry v nich uvedené v nyní rozhodované věci použít. V obou případech se totiž žádost žadatele prokazatelně dostala do dispozice zastupitelského úřadu, a to buď jako příloha stížnosti na postup zastupitelského úřadu nebo na základě osobního podání na recepci zastupitelského úřadu. Sporným tedy byl pouze způsob podání žádosti a nedodržení formalizovaného postupu, nikoli to, zda žadatel žádost skutečně podal. Ve věci žalobce ale nebylo prokázáno, že se žádost do dispozice zastupitelského úřadu vůbec dostala. Nebyla přílohou jakéhokoli dokumentu, z ničeho nevyplývá, že by ji žalobce podal osobně. Na zastupitelském úřadě podal žalobce pouze žádost o dlouhodobé vízum, nikoli o vydání zaměstnanecké karty. Protože se tedy do dispozice zastupitelského úřadu žádost o zaměstnaneckou kartu nedostala, nedošlo k zahájení řízení o žádosti a správní orgány neměly povinnost ve věci rozhodnout. Nečinnost správních orgánů tak skutečně nepřichází v úvahu.

Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou podle § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému nevznikly dle obsahu spisu v řízení před soudem žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Olomouci dne 28. listopadu 2017

Za správnost vyhotovení:
M. Ch.

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu